

Ткаченко О. Г.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Хотюн Л. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Древаль О. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

ЕТНОС ЯК ЗАСІБ КОМУНІКАЦІЇ

У статті розглянуто етнос як цілісно комунікативну систему, що забезпечує передачу культурних цінностей, норм і символів у межах певного соціокультурного простору, розкрито механізми етнічної комунікації, а саме: мова, символи, наративи та ритуали, які інтегровано в єдину систему; формування колективної пам'яті та підтримання етнічної ідентичності завдяки цим механізмам.

Розкрито роль наративів як засобів організації колективного досвіду у зв'язі культурні тексти та його передачі наступним поколінням, та визначено ритуали як практичні дії, що втілюють ці тексти та створюють емоційно насичений досвід.

Наведено і проаналізовано приклади українських етнічних практик (народні казки, колядки, щедрівки, вертепи, святкування Різдва й Великодня) як у національному, так і діаспорному контекстах.

З'ясовано, що сучасні трансформації етнічної комунікації під впливом глобалізації та цифрових технологій створюють нові форми підтримки етнічної ідентичності: віртуалізація ритуалів, онлайн-трансляції свят, цифрові архіви та соціальні мережі сприяють розвитку транскультурних практик і формуванню метакультурної компетенції. У поліетнічних середовищах поєднання локальних та глобальних елементів дозволяє адаптувати традиції до нових умов, водночас зберігаючи зв'язок із рідною культурою.

Доведено, що трансформація комунікативної системи формує більш усвідомлену, рухливу та мультиплікативну етнічну ідентичність, яка дозволяє індивідам ідентифікувати себе з кількома традиціями. Визначено важливу роль етнічних еліт (митців, інтелектуалів, громадських діячів) як культурних медіаторів, що формують стратегії збереження і розвитку етнокультури.

Завдяки комплексному підходу, що поєднує семіотичний, герменевтичний, системний та компаративний аналіз, підкреслено значення етносу як динамічної комунікативної системи, здатної адаптуватися до глобальних змін, зберігати культурну автентичність і забезпечувати міжпоколінний зв'язок.

Результати дослідження відкривають нові перспективи для аналізу етнічної комунікації в інформаційному суспільстві та сприяють розумінню механізмів підтримки і розвитку етнічної ідентичності в умовах цифрової трансформації.

Ключові слова: етнічна комунікація, культурні коди, етнокультурна ідентичність, міжкультурний діалог, комунікативні практики, глобалізація, етнічні символи.

Постановка проблеми. У сучасному світі, де глобалізаційні процеси дедалі глибше інтегрують соціокультурні простори, питання етнічної комунікації набуває не лише наукової, а й екзистенційної значущості. Етнос як форма самоорганізації спільноти виявляється не лише історичною чи культурною категорією, а й потужним комунікативним механізмом, що забезпечує передачу

цінностей, норм і символів у межах певного культурного простору. Водночас інтенсифікація міжкультурних контактів і зростання ролі цифрових медіа призводять до радикальної трансформації способів, у яких етнічна ідентичність проявляється, зберігається й комунікується.

Проблема полягає в тому, що традиційна етнічна комунікація – як система символів, риту-

алів, міфів, мовних і поведінкових кодів – опиняється перед викликом цифрової доби, де інформація циркулює поза контекстами часу, місця й належності. У цих умовах постає питання, чи здатен етнос залишатися джерелом автентичної комунікації, коли глобальні медіапотоки дедалі активніше нівелюють культурні відмінності. Водночас актуалізується й інша проблема – чи не призводить віртуалізація комунікативного простору до розмивання етнічних маркерів і поступової втрати зв'язку між поколіннями, який традиційно забезпечувався саме етнічною спільнотою.

Сучасний науковий дискурс демонструє відсутність єдиної методологічної позиції щодо розуміння етносу як комунікативної системи. Одні дослідники розглядають етнічну комунікацію як специфічну форму культурної трансмісії, у межах якої відбувається не лише передача знань і традицій, а й моделювання колективної пам'яті. Інші наголошують, що в умовах глобалізації етнос не може бути зведений до комунікативного феномену, оскільки його сутність виходить за межі знакових і символічних структур. Таким чином, постає потреба у переосмисленні поняття «етнос» не лише як соціокультурної, а й як комунікативної категорії, здатної забезпечити єдність і самозбереження спільноти в епоху інформаційної мобільності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика етносу як комунікативного феномену посідає міждисциплінарне місце в сучасному науковому дискурсі, охоплюючи етнологію, соціальну комунікацію, культурологію та лінгвістику. У класичних концепціях етнос розглядався переважно як історично сформована культурно-історична спільнота, для якої характерні спільна мова, територія, традиції та самосвідомість. У такому контексті етнічна комунікація постає не лише як засіб збереження культурної спадщини, а як механізм соціальної інтеграції, передавання цінностей і норм [1, с. 13–14].

На ранньому етапі досліджень увага приділялася переважно семіотичній і культурній природі етнічної комунікації. Р. Кісь [2, с. 205, 210] наголошує на осмисленні етносу як знаково-символічної системи, у межах якої формуються наративи ідентичності. О. Селіванова [7, с. 228], акцентує на ролі мови як комунікативного ресурсу, що забезпечує взаєморозуміння між носіями певної культурної традиції. У цій парадигмі етнічна комунікація сприймається як процес інтерпретації та відтворення культурних смислів, що консолідує спільноту.

З розвитком соціолінгвістичних і культурологічних підходів поняття етнічної комунікації почало осмислюватися у зв'язку з глобалізаційними трансформаціями. Л. Нагорна [6, с. 170] порушує питання втрати цілісності етнічної ідентичності під тиском глобальних інформаційних потоків, тоді як Ф. Бацевич [1, с. 257] і В. Манакін [5, с. 227] акцентують на важливості мовних кодів і міжкультурного діалогу для підтримання етнокультурної різноманітності. У сучасному комунікативному контексті етнос розглядається не як замкнена, а як відкрита система, що постійно взаємодіє з іншими культурами через символічні, мовні й цифрові канали.

Поява цифрових медіа зумовила перехід до нового етапу осмислення етнічної комунікації – як процесу, що функціонує в середовищі алгоритмізованих, гібридних і візуально насичених форм взаємодії. І. Данилюк [3, с. 212] одним із перших в українській науці звернув увагу на прояви етнічної ідентичності в етнопсихології, яка ставлячи за мету виявлення універсальних психологічних закономірностей, не відкидає специфічних для окремої конкретної культури особливостей мислення і поведінки.

Сучасні дослідження розвивають ці підходи, фокусуючись на тому, як цифрові платформи стають простором для реконструювання етнічної ідентичності. Так, Р. Дарвін [8, с. 3] демонструє, як користувачі з Гонконгу використовують цифрові інструменти для символічного опору культурній уніфікації та збереження власної ідентичності. Подібні тенденції виявлено у дослідженні С. Трана, де TikTok постає як середовище формування гібридної етнічної ідентичності в Ноа-діаспорі [9]. Згідно з висновками У. Жао, інтенсивне користування соціальними мережами може не лише послаблювати традиційні зв'язки, а й навпаки – зміцнювати культурну самосвідомість, сприяючи транснаціональній комунікації між членами етнічних спільнот [10, с. 44, 45].

Постановка завдання. Отже, сучасна наукова думка поступово зміщує фокус із розуміння етносу як статичної культурної сутності до трактування його як комунікативного процесу – динамічної взаємодії між традиційними й цифровими формами самовираження. Цей підхід відкриває нові можливості для аналізу етносу як засобу комунікації у глобалізованому інформаційному суспільстві, де культурна автентичність стає не спадком, а процесом постійного відтворення й переосмислення.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати концепцію етносу як цілісної комунікативної системи, що функціонує в культурно-інформаційному просторі, виявити основні механізми етнічної комунікації та окреслити шляхи збереження етнічної ідентичності в умовах глобальних медіавпливів.

Методи дослідження. У дослідженні застосовано комплексний підхід, який дозволяє розглядати етнос як цілісну комунікативну систему та виявляти механізми передачі культурної інформації. Першим із використаних методів є системний аналіз, що забезпечує цілісне розуміння структури етнічної комунікації та взаємозв'язків між її складовими – мовою, символами, наративами та ритуалами. Системний підхід дозволяє оцінити, як окремі елементи взаємодіють між собою, формуючи стабільну культурну основу, і як ця система адаптується до змін у глобалізованому та цифровому середовищі.

Другим ключовим методом є компаративний аналіз, який застосовано для порівняння комунікативних практик різних етносів та їх трансформацій у контексті глобалізації. Цей метод дозволяє виявити спільні закономірності та відмінності в етнічних наративних та ритуальних практиках, а також зрозуміти, яким чином етнічні громади адаптують свої традиції до нових соціокультурних умов. Наприклад, компаративний аналіз дає змогу зіставити традиційні українські обряди з їхніми варіантами в діаспорі або інтерпретації в онлайн-середовищі, підкреслюючи роль технологій у збереженні культурної пам'яті.

Третій напрямок дослідження включає семіотичний та герменевтичний аналіз, що дозволяє досліджувати знаково-символічну структуру етносу та інтерпретувати етнокультурні тексти. Семіотичний метод дає змогу виявити значення етнічних символів, пісень, казок і ритуалів у контексті комунікативної системи, а герменевтичний підхід дозволяє глибоко інтерпретувати культурні наративи, їхню нормативну та історичну функцію. Поєднання цих методів сприяє комплексному розумінню того, як етнос реалізує себе через комунікацію, зберігає автентичність та адаптується до трансформацій цифрового і глобального середовища.

Виклад основного матеріалу. Етнос виступає комплексним комунікативним феноменом, який реалізується через систему взаємопов'язаних механізмів передачі культурної інформації. Аналіз різних теоретичних підходів до етнічної комунікації дозволяє уявити етнос як багаторівневу струк-

туру, де мова, символи, наративи та ритуали інтегруються в єдину комунікативну основу.

Ключовим елементом такої системи є мова етносу, яка функціонує як головний код спілкування та забезпечує прояв усіх інших компонентів етнічної комунікації. Як зазначає Ф. Бацевич [1, с. 257], етномовний компонент не лише забезпечує щоденне спілкування, але й закріплює унікальні культурні поняття, формуючи особливу картину світу етносу. Наприклад, українська мова в діаспорі – у США чи Канаді – часто перестає бути засобом повсякденного спілкування серед молодого покоління, проте зберігає сакральне значення під час релігійних церемоній, народних свят або родинних традицій, виконуючи роль символічного маркера етнічної належності.

Мова тісно взаємодіє із символічною системою етносу. Етнічні символи, починаючи від священних предметів і закінчуючи повсякденними речами, утворюють складну систему знаків, де кожен елемент набуває значення лише в контексті загальної традиції. Наприклад, вишиванка в Україні та серед українських громад за кордоном – не просто одяг, а символ ідентичності, носій історичних і родових кодів. Інший приклад – український пісенний спадок, як-от колядки чи щедрівки, які у США виконуються на святкуваннях українських шкіл та культурних центрів, передаючи етнокультурні смисли наступним поколінням.

Особливу роль у формуванні етнічної комунікації відіграють наративи та ритуали, які виступають основними механізмами передачі колективного досвіду. Вони включають міфи, легенди, родові перекази, історичні оповіді та народні казки, які не існують ізольовано, а функціонують у тісному взаємозв'язку з ритуально-обрядовими практиками, створюючи комплексну систему культурної комунікації.

Наприклад, українські народні казки, які розповідаються дітям у сучасних освітніх проектах або під час святкування Різдва в культурних центрах діаспори, виконують подвійне завдання. Вони зберігають моральні та етичні уроки – відчуття справедливості, цінності взаємопідтримки, поваги до старших – і одночасно підтримують культурну пам'ять спільноти. Так, казка про Котигорошка не лише розважає, а й передає традиційні уявлення про героїзм, взаємодопомогу та боротьбу зі злом, формуючи у дітей відчуття належності до етнічної спільноти.

Етнічні наративи виконують кілька ключових функцій. По-перше, вони забезпечують історичну континуальність, створюючи зв'язок між мину-

лим, сучасним і майбутнім етносу. Наприклад, родові саги про заснування міст і сіл у Західній Україні чи легенди про козацькі походи формують колективну пам'ять, що слугує основою самоідентифікації. Ці історії зберігають інформацію про героїв, моральні цінності, суспільні норми, а також формують відчуття приналежності до великої етнічної спільноти. У діаспорі подібні наративи активно використовуються на уроках історії та культури, що дозволяє молодому поколінню відчувати зв'язок з Батьківщиною навіть за тисячі кілометрів.

По-друге, наративи виконують нормативну функцію: через казки, притчі чи життєві історії передаються етичні принципи та поведінкові моделі, які регулюють соціальну поведінку членів спільноти. Наприклад, українська казка «Івасик-Телесик» демонструє важливість кмітливості та сміливості, водночас наголошуючи на цінності родинної підтримки та взаємопомочі. Подібні наративи не тільки формують у дітей уявлення про правильну поведінку, але й закріплюють соціальні норми, які діють у широкому культурному контексті.

Ритуали та обряди посилюють ефект наративів, втілюючи абстрактні історії у конкретні дії. Наприклад, українські колядки та щедрівки під час різдвяних свят не лише відтворюють наративи про народження Ісуса, козацькі подвиги або родинні традиції, а й активізують участь спільноти, залучають музичні та театральні елементи, створюючи синестезійний досвід, який легше запам'ятовується та передається наступним поколінням. У сучасних умовах ці ритуали трансформуються: колядки можуть виконуватися онлайн, віртуальні вертепи дозволяють дітям діаспори брати участь у святкуванні, зберігаючи при цьому культурні смисли навіть на відстані.

Таким чином, наративи та ритуали функціонують як взаємопов'язані складники етнічної комунікації: перші організовують і передають культурний зміст, другі його втілюють і закріплюють у практичній дії. Разом вони забезпечують історичну та нормативну стабільність етносу, підтримують його культурну пам'ять та формують відчуття колективної ідентичності, що залишається актуальним навіть у глобалізованому світі та цифровому середовищі. Ця взаємодія наративів і ритуалів особливо наочно проявляється в ритуально-обрядовій комунікації, яка поєднує вербальні та невербальні елементи в цілісну систему [7, с. 36, 37]. Традиційні обряди життєвого циклу – народження, ініціація, шлюб, поховання – структуро-

вані відповідно до етнічних уявлень про життя та смерть. Наприклад, українське святкування Різдва з традиційними колядками, вертепом та різдвяною трапезою поєднує музику, театр, кулінарію і релігійний зміст, створюючи багатошарову комунікативну практику, що закріплюється в емоційній пам'яті учасників [3, с. 212]. Аналогічні практики підтримуються українськими громадами за кордоном через культурні центри, онлайн-трансляції та відеоуроки, що дозволяє молоді зберігати зв'язок з традицією.

Сучасні технології та глобалізація трансформують етнічну комунікацію. Віртуалізація етнокомунікативних практик не лише переносить традиційні форми у цифровий простір, а й змінює природу взаємодії [7, с. 230]. Наприклад, молодь може дізнатися про традиційні українські страви через Instagram або TikTok, але засвоїти лише візуальний складник, втративши контекст приготування та родинні історії. Водночас цифрові технології відкривають нові формати культурної передачі – онлайн-спільноти, цифрові архіви, віртуальні святкування дозволяють підтримувати етнічну ідентичність навіть на відстані.

Медіатизація етнічних наративів змінює їхні функції. Наприклад, пісня «Червона рута», поширена в соцмережах як аудіо або відео, може втратити своє первісне ритуальне значення, але стимулює зацікавленість до етнічної культури та історії композиції. Медіа сприяють стандартизації та спрощенню наративів, одночасно відкриваючи можливості для творчої переосмисленої адаптації традиційних сюжетів. Сучасні українські режисери та письменники створюють нові інтерпретації класичних етнічних сюжетів у форматі вебсеріалів, короткометражних відео або ілюстрованих книг, адаптуючи їх до сучасного контексту.

Трансформації охоплюють і ритуально-обрядову сферу. Онлайн-трансляції церковних служб, цифрові архіви народних свят та віртуальні ритуали дозволяють брати участь у культурних практиках навіть на відстані, що забезпечує збереження колективного досвіду та підтримку етнічної ідентичності у діаспорі [6, с. 35]. Наприклад, українські громади в США та Канаді регулярно організовують онлайн-трансляції святкувань Великодня чи Різдва, де молодь може одночасно спостерігати за традиційними обрядами, слухати колядки та брати участь у віртуальних майстер-класах із приготування святкових страв. Такі практики не лише зберігають ритуальний зміст, а й створюють відчуття присутності та спільноти, що критично

важливо для підтримки культурної пам'яті та зв'язку з материнським етносом.

У поліетнічних середовищах відбувається активна взаємодія різних етнічних комунікативних систем, що стимулює формування транскультурних практик через механізми перемикання кодів, культурної гібридизації та розвитку метакультурної компетенції [5, с. 85, 86]. Наприклад, у мультикультурних містах Європи етнічні спільноти часто поєднують власні традиційні обряди з елементами інших культур: українські родини на свята можуть водночас дотримуватися релігійних звичаїв і інтегрувати локальні святкові практики, або проводити традиційні ігри та колядування в умовах міжнародних фестивалів. Такий синтез дозволяє молодим поколінням навчитися гнучко адаптувати етнічні практики до нових соціокультурних умов, формуючи одночасно почуття приналежності до своєї культури та здатність до міжкультурного діалогу. Ці процеси свідчать, що зміни в комунікативних практиках безпосередньо відображаються на етнічній ідентичності: адаптація традицій, інтеграція нових елементів та участь у транскультурних практиках формують нову динаміку самоусвідомлення і приналежності.

Внаслідок цього трансформація етнічної комунікативної системи стає ключовим чинником змін етнічної ідентичності. Вона набуває більш усвідомленого, рухливого та мультиплікативного характеру: індивіди можуть одночасно ідентифікувати себе з кількома традиціями, активізуючи різні аспекти етнічної належності залежно від комунікативного та соціокультурного контексту. Етноси з гнучкими комунікативними системами, здатними інтегрувати інноваційні елементи без втрати культурного ядра, демонструють вищу життєздатність у глобалізованому світі [6, с. 33].

Адаптаційні механізми включають селективну інкорпорацію, творчу реінтерпретацію та функціональну адаптацію традиційних практик. Особливу роль відіграють етнічні еліти – інтелектуали, митці, громадські діячі – які виступають культурними медіаторами, формуючи стратегії збереження і розвитку етнокультури. Їхня діяльність визначає напрямки трансформації етнічної комунікації та здатність підтримувати культурну безперервність у швидкозмінному соціальному середовищі.

Висновки. У сучасних умовах глобалізації та цифровізації етнос постає як складна, багаторівнева комунікативна система, що інтегрує традиційні й новітні форми культурного самовираження. Його функціонування забезпечується

взаємодією мови, символів, наративів і ритуалів, які разом формують цілісний механізм передачі культурних цінностей, норм та колективного досвіду. Мова етносу виступає основним кодом комунікації, закріплюючи унікальні культурні концепти та забезпечуючи усвідомлення ідентичності, а символи, від побутових до сакральних, надають матеріальній й образній формі культурним смислам.

Особливу роль у збереженні та трансформації етнічної пам'яті відіграють наративи та ритуали. Наративи організовують колективний досвід у зв'язні культурні тексти, що забезпечують історичну та нормативну стабільність етносу, водночас передаючи моральні й етичні уроки наступним поколінням. Ритуали та обряди втілюють ці наративи у практичній дії, поєднуючи вербальні та невербальні елементи, створюючи синестезійний досвід, який глибше закарбовується в пам'яті спільноти. Приклади українських колядок, щедрівок, вертепів, а також святкувань Різдва та Великодня демонструють, як ритуально-обрядова комунікація забезпечує емоційну залученість та колективну ідентичність, що підтримується навіть у діаспорі через культурні центри, онлайн-трансляції та цифрові архіви.

Глобалізація та медіатизація спричиняють суттєві трансформації етнічної комунікації. Віртуалізація традиційних практик, використання соціальних мереж і цифрових платформ створюють нові способи збереження та переосмислення етнічних смислів. Це відкриває простір для гібридизації культурних практик, розвитку транскультурних компетенцій і формування мультиплікативної етнічної ідентичності, де індивід може одночасно ідентифікувати себе з кількома традиціями, активізуючи різні аспекти належності залежно від контексту. Важливим чинником є гнучкість комунікативних систем етносу та активна роль етнічних еліт – митців, інтелектуалів, громадських діячів – які виступають культурними медіаторами, формуючи стратегії збереження і розвитку етнокультури в умовах швидкозмінного соціального середовища.

Таким чином, етнос перестає бути статичною культурною категорією і розглядається як активний, саморефлексивний суб'єкт, здатний до інтерактивного відтворення і переосмислення своєї ідентичності. Його життєздатність у сучасному світі визначається здатністю інтегрувати інноваційні елементи, підтримувати культурну автентичність, забезпечувати міжпоколінний зв'язок та адаптуватися до глобаль-

них медіа-впливів. Цей підхід відкриває нові перспективи для аналізу етнічної комунікації як процесу, що не лише зберігає культурну спад-

щину, а й формує активну участь спільноти у сучасному інформаційному та соціокультурному просторі.

Список літератури:

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики. Київ: Академія, 2004. 320 с.
2. Гетьман В.І. Етнос як географічне явище. *Етнічна історія народів Європи*. 2014. № 42. С. 12–18.
3. Данилюк І.В. Етнічна психологія як галузь наукового знання: історико-теоретичний вимір. Київ: Самміт-Книга, 2010. 312 с.
4. Кісь Р. Мова, думка і культурна реальність: від Олександра Потебні до гіпотези мовного релятивізму. Київ: Літопис, 2002. 256 с.
5. Манакин В.М. Мова і міжкультурна комунікація. Київ: Академія, 2012. 280 с.
6. Нагорна Л.П. Регіональна ідентичність: український контекст. Київ: ІПіЕНД імені І.Ф.Кураса НАН України, 2008. 405 с.
7. Селіванова О.О. Основи теорії мовної комунікації. Київ: Чабаненко Ю. А., 2011. 348 с.
8. Darvin R. Design, resistance and the performance of identity on TikTok. *Discourse, Context & Media*. 2022. Vol. 46. Article 100591. URL: <https://doi.org/10.1016/j.dcm.2022.100591>
9. Tran S., Lin C., Dosono B., & Cotter K. TikTok as a Tool for Identity Work Among the Hoa Ethnic Community. *Social Media + Society*. 2025. Vol. 11, No. 3. Article 20563051251363215. URL: <https://doi.org/10.1177/20563051251363215>
10. Zhao W., Osman M. N., Omar S. Z., & Yaakup H. S. Effects of social media use intensity on ethnic cultural identity among Chinese international students in Malaysia. *ICCCM Journal of Social Sciences and Humanities*. 2022. Vol. 1, No. 6. С. 37–52. URL: <https://doi.org/10.53797/icccmjssh.v1i6.6.2022>

Tkachenko O. G, Khotiun L.V., Dreval O. A. ETHNOS AS A MEANS OF COMMUNICATION

The article examines the ethnos as a holistic communicative system that ensures the transmission of cultural values, norms, and symbols within a specific sociocultural space. The mechanisms of ethnic communication are revealed, specifically: language, symbols, narratives, and rituals, which are integrated into a single system; the formation of collective memory and the maintenance of ethnic identity are also addressed through these mechanisms.

The role of narratives as means of organizing collective experience into coherent cultural texts and transmitting it to subsequent generations is disclosed, and rituals are defined as practical actions that embody these texts and create an emotionally saturated experience.

Examples of Ukrainian ethnic practices (folk tales, koliadky (carols), schedrivky (New Year's songs), vertepes (nativity plays), and the celebration of Christmas and Easter) are considered in both national and diaspora contexts.

It is established that contemporary transformations of ethnic communication under the influence of globalization and digital technologies create new forms of support for ethnic identity:

The virtualization of rituals, online broadcasts of holidays, digital archives, and social networks contribute to the development of transcultural practices and the formation of metacultural competence.

In multi-ethnic environments, the combination of local and global elements allows younger generations to adapt traditions to new conditions while maintaining a connection with their native culture.

It is proven that the transformation of the communicative system fosters a more conscious, mobile, and multiplicative ethnic identity, which allows individuals to identify with multiple traditions. The important role of ethnic elites (artists, intellectuals, public figures) is defined as cultural mediators who shape strategies for the preservation and development of ethnoculture.

Through a comprehensive approach that combines semiotic, hermeneutic, systemic, and comparative analysis, the significance of the ethnos as a dynamic communicative system is emphasized—one that is capable of adapting to global changes, preserving cultural authenticity, and ensuring intergenerational connection.

The results of the research open up new perspectives for the analysis of ethnic communication in the information society and contribute to the understanding of mechanisms for the support and development of ethnic identity in the context of digital transformation.

Key words: *ethnic communication, cultural codes, ethnocultural identity, intercultural dialogue, communicative practices, globalization, ethnic symbols.*

Дата надходження статті: 03.10.2025

Дата прийняття статті: 10.11.2025

Опубліковано: 29.12.2025